

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.301/2025/6.
A felperes:	felperes (cím1.)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (cím2.; eljáró képviselő: név1 kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	alperes1 (cím3)
Alperes képviselője:	név3 kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogvita (mintaper alapján)
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (9. sorszám)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 6.K.700.462/2025/8. számú ítélete

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 18.000 (tizennyolcezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2020. június 1. és 2023. május 31. közötti időszakban az alperes hivatásos állományú tagjaként a helység¹ Rendőrkapitányság állományában körzeti megbízotti beosztásban teljesített szolgálatot; működési körzete helység² település volt. Az alperes a körzeti megbízotti működési körzetekből körzeti megbízotti csoport működési körzetet alakított ki. A felperes a peresített időszakban a körzeti megbízotti munkaköre ellátása mellett rendszeresen látott el működési körzetén kívüli és a beosztásához nem tartozó szolgálati feladatokat (járőr, járőrszolgálat, átkísérés, kísérorri feladatok, elővezetések, TIK küldések, határrendészeti feladatok). A többletfeladatok ellátása miatt előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője a 18000-260/6-3/2023.szp. számú határozatával megalapozatlanságra hivatkozással elutasította.

A felperes keresete

[2] A felperes keresetében a 2020. június 1. napjától 2023. május 31. napjáig terjedő időszakra – 2021. január-március és 2022. július – 2023. február hónapok kivételével, azaz összesen 25 többletfeladat-ellátással érintett hónapra – 724.700 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Kereseti kérelme jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a), b) és c) pontjaira hivatkozott. A megbízási díj mértékét az illetményalap 75%-ában jelölte meg.

A mintaper és az annak jogerős befejezését követően tett nyilatkozatok

[3] Az elsőfokú bíróság előtt több, mint tíz olyan per indult, amelynek jogi és ténybeli alapja jelen perrel azonos volt, ezért azok egyikét (6.K.700.002/2023.) mintaperként bírálta el, amelyre figyelemmel az eljárását a mintaper elbírálásáig felfüggesztette. A bíróság a mintaperben hozott 6.K.700.002/2023/13. számú ítéletében a keresetet alaposnak találta, annak jogalapját érintő ítéleti indokolásában megállapította, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó, az állománytábla szerinti más munkakörbe sorolt feladatok ellátásáért – figyelemmel az alperesnél betöltetlen járőri státuszokra is – a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) és c) pontjai alapján megbízási díjra jogosult.

[4] A Fővárosi Ítéltábla a 4.Kf.700.268/2023/5. számú határozatával a mintaperben hozott elsőfokú ítéletet a megbízási díj összecszerűségére vonatkozó rendelkezés tekintetében hatályon kívül helyezte, e körben az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. A Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti esetkör kapcsán rögzítette, hogy a felperes által ellátottként hivatkozott, ideiglenesen megüresedett vagy betöltetlen szolgálati beosztások nem kerültek konkretizálásra és valamennyi felperesi többletfeladathoz hozzárendelésre, így a státuszok huzamos betöltetlenségéből nem következett okszerűen, további bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak fennállása, azonban a

megbízási díjra jogosultság megállapítása a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján helytálló volt.

[5] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során hozott 6.K.700.132/2024/7. számú ítéletében az alperest a keresettel egyezően marasztalta. Megállapította, hogy a felperes csapatszolgálati, járőri, járőrszolgálati, rendezvénybiztosítási, átkísérési, kísézőőri feladatokat is ellátott, melyek több elkülönült beosztáshoz tartoznak, és amelyek ellátása a perbeli időszakban – az alperes által is elismerten – legalább a felperes által teljesített szolgálatok 50%-át érintette. Ezekre tekintettel az illetményalap 50-200%-ában megállapítható megbízási díj tekintetében a törvényi minimumhoz közeli 75%-os mértéket nem tekintette eltúlzottnak. A Fővárosi Ítéltábla a 7.Kf.700.340/2024/5. számú ítéletével a megismételt eljárásban hozott elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

[6] A felperes a keresetét – a mintaperben hozott ítéletre és bírói gyakorlatra hivatkozva – változatlanul fenntartotta.

[7] Az alperes továbbra is a kereset elutasítását kérte. A 7. sorszámú nyilatkozatában előadta, hogy jelen ügy a mintapertől – a felperesi kimutatások eltérése, a per irataihoz csatolt 5. és 7. sorszámú nyilatkozata, valamint a rendőrkapitányságok eltérő lakossági összetétele, társadalmi szokásai, bűnügyi fertőzöttsége, közrendvédelmi helyzete és a közterületi szolgálatot ellátó állomány létszáma miatt – mind jogi, mind ténybeli szempontból jelentősen különbözik, ezért az ügy- és tényazonossága a továbbiakban már nem állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[8] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest 724.700 forint megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetésére. Döntését – a mintaper eredményét alapul véve – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (3) és (5) bekezdéseire, 102. § (1) bekezdés b) pontjára, a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Jat.) 23. § (4) bekezdés c) pontjára, 24. § (1) bekezdésére, a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 6. § (1) bekezdés b) pontjára, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. számú mellékletére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 35. § (6) bekezdésére, továbbá a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 21., 22. és 26. pontjaira alapította. Az alperes 7. sorszámú nyilatkozatát figyelembe véve rögzítette, hogy a mintaper eredménye szerinti elbírálás lehetősége továbbra is fennáll. A közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) szabályai nem teszik lehetővé, hogy az alperes a

védíratban tett jogi hivatkozásait az eljárás során korlátlanul bővítse, újabb és újabb jogi hivatkozásokat felhozva a perben.

[9] Megállapította, hogy a felperes a peresített időszakban körzeti megbízotti beosztásban állt, s a pertárgyi időszakban működési körzetén, azaz az illetékességi területén kívüli és a csoport működési területén kívüli járőri, járőrszolgálati feladatokat, átkíséréseket, előállított őrzéseket, kísérorőri feladatokat, határszolgálatot és TIK küldéseket is ellátott. Az alperes munkáltatóként jogszerűen utasíthatta a felperest olyan feladatok ellátására, amelyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak, azonban ezen joga a felperes kinevezése szerinti beosztását nem sérthette. Amennyiben a felperes a beosztásától eltérő többletfeladatokat a beosztása mellett végezte, a többletszolgálatért díjazás jár; ezzel, valamint a munkakör kiterjesztő értelmezésével kapcsolatban hivatkozott a Kúria joggyakorlatára. Kiemelte, hogy a 30/2015. BM rendelet 2. számú melléklete elkülönítve nevesíti a körzeti megbízott, járőrparancsnok, járőr munkaköröket; az alperes pedig a védíratában maga is elismerte, hogy a felperes a perbeli időszakban a szolgálatai jelentős részében többletfeladatot látott el, ami tartós és rendszeres elvonást jelent. Kiemelte, hogy a munkáltatónak a különleges jogrend sem ad lehetőséget arra, hogy a nem eseti jellegű elvonásokra és a kinevezés szerinti beosztáshoz nem tartozó feladatok ellátására díjazás nélkül kerüljön sor. A járőrözés mint a közterületen ellátott és a járőri, valamint körzeti megbízotti beosztásnak is részét képező feladat formális azonossága sem alapozza meg, hogy a felperes a járőri beosztás feladatait a beosztásához tartozó feladatként a működési körzetén kívül ellássa. Hasonlóképpen a veszélyhelyzet miatti személyi átcsoportosítások a felperes eredeti szolgálati beosztása mellett ellátott többlettevékenysége ellentételezése alóli mentesülésre nem alkalmasak. A rendőrség szolgálati viszonyban álló tagját terhelő általános intézkedési kötelezettségből fakadó feladatellátás sem eredményezheti azt, hogy a körzeti megbízott a nem eseti jellegű, rendszeres, beosztásához nem tartozó feladatok ellátására díjazás nélkül lenne köteles. Megállapította, hogy a felperes a perbeli időszakban felmerülő többletfeladatokat rendszeresen a működési körzetén kívül végezte, ez pedig már önmagában megalapozza a megbízási díjra való igényét; e tekintetben annak, hogy a többletfeladatok mely beosztáshoz tartoztak, relevanciája nincsen. A kereset megalapozottságát a KMB Szabályzat 2022. augusztus 12-i módosítása sem kérdőjelezheti meg, amellyel összefüggésben a Fővárosi Ítéltábla jogerős döntésében a Jat. 23. § (4) bekezdés c) pontjára és az Rtv. 6. § (1) bekezdés b) pontjára hivatkozással már részletesen kifejtette az álláspontját. A 2023. február 1. napját – a Hszt. 71. §-ának módosítását – követő perbeli időszak vonatkozásában a rendelkezésre álló adatok alapján megállapította, hogy a jelentős többletterhelés mint új fogalmi elem szintén megvalósult; a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának normaszövege pedig nem rontja le a felperes megbízási díjra való jogosultságát.

[10] A Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja tekintetében rögzítette, hogy a felperes által ellátottként hivatkozott ideiglenesen megüresedett vagy betöltetlen szolgálati beosztások nem kerültek konkretizálásra és valamennyi felperesi többletfeladathoz hozzárendelésre, így az e pontban foglaltak fennállása a státuszok huzamos betöltetlenségéből – további bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül – okszerűen nem következik. A fentiek alapján – a mintaperben hozott első- és másodfokú ítéletben foglaltakra is tekintettel – a teljes peresített időszakra megállapította, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó, az állománytábla szerinti más munkakörbe tartozó feladatok rendszeres, jelentős többletmunkát eredményező ellátásáért a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján megbízási díjra jogosult. A megbízási díj havi összegét a kereseti kérelemnek megfelelően, a rendvédelmi illetményalap 75%-ában határozta meg a feladatellátás mértékére, az alapfeladatok ellátására

gyakorolt hátrányos hatására, valamint arra figyelemmel, hogy a felperes többletfeladatként több beosztáshoz tartozó feladatot is ellátott; így azt azokkal arányosnak értékelte. Az oktatással összefüggő feladatokat – figyelemmel a felperes tanulmányi szerződésére – a felperes javára nem értékelte.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[11] Az alperes fellebbezésében – annak tartalma szerint – az elsőfokú ítélet megváltoztatásával elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj 50%-ra történő csökkentését kérte. Jogszabálysértésként a Hszt.71. § (1) bekezdés c) pontjában, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 221. § (1) bekezdés g) pontjában, 268. § (1) bekezdésében, 279. § (1) bekezdésében, a Kp. 3. § (2) bekezdésében, 6. §-ában, 28. § (3) bekezdésében, 36. § (1) bekezdés l) pontjában, 33. § (2) bekezdésében, 78. § (1) bekezdésében, valamint 79. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltakat jelölte meg, továbbá az elsőfokú ítélet sérti a rendőrség hatáskörének elvonásával az Alaptörvény 46. cikk (1) bekezdését, a Hszt. 13. § (1) bekezdését, 44. § (2) bekezdését, 157. §-át, és az Rtv. 13. § (1) bekezdését. Az alperesnek a felperes részére fizetendő megbízási díj mértéke – az alperes költségvetési szerv anyagi erőforrásainak vizsgálata nélkül – az Alaptörvény N) cikk (1) bekezdésén alapuló fenntartható költségvetési gazdálkodás elvét, valamint ezzel összefüggésben a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdését és a Hszt. 71. § (5) bekezdését sérti.

[12] Nézete szerint az elsőfokú bíróság a jogi érvelését, okirati bizonyítékait figyelmen kívül hagyva – a felperesi valótlan tényadatokat tartalmazó kimutatást elfogadva – az ítéletében téves megállapításokat tett. A mintaperrel való ügy- és tényazonosság nem áll fenn. A felperesi kimutatás valótlan tényadatokat tartalmazott, ezért a valóságnak megfelelő pontosítását indítványozta, amit azonban az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyott, ezért további okirati bizonyítékokat csatolt, és részletesen bemutatta a rendőrség közterületi állományának működését, amit az elsőfokon eljáró bíróság mellőzve, ítéletének [19] bekezdésében újabb jogi hivatkozásként értékelt. Az ítélet [4] és [48] bekezdéseiben foglaltak a Kp. 3. § (2) bekezdését sértve, valótlan tényadatokat tartalmazó felperesi kimutatás alapján kerültek megállapításra, így téves bírói mérlegelés következményei. Az ítélet [23] és [49] bekezdései – a Pp. 268. § (1) és 279. § (1) bekezdéseit sértve – iratellenesen tartalmazzák, hogy a működési körzeten kívüli feladatok ellátását nem vitatta. A felperes által többletteherként értékelt feladatok az Rtv. 13. § (1) bekezdésében foglalt – TIK ügyeleti küldésekkel, elővezetésekkel, előállításokkal összefüggő – intézkedési kötelezettsége körében keletkeztek, így az Rtv.-ből fakadó munkaköri feladatok részbeni egyezősége miatt járőri vagy egyéb beosztáshoz tartozó feladatokat nem látott el. Az Rtv. 13. § (1) bekezdésével szemben a KMB Szabályzatban szereplő felperesi működési körzet értelmezése irreleváns, az csak jogszabálysértő szűkítő értelmezésként értékelhető. Az elsőfokú bíróság a KMB Szabályzatot az Alaptörvénynél is magasabb szintre helyezte, annak ellenére, hogy a rendőri intézkedések célja az Alaptörvényben is rögzített alapvető jogok védelme. Az Országos Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: ORFK) mint központi államigazgatási szerv vezetője normatív utasításban szabályozhatja a vezetése, irányítása vagy a felügyelete alá tartozó szervek szervezetét és működését, valamint tevékenységét, így a körzeti megbízottak feladatellátását, tevékenységi körét, azaz egyes munkaköri feladatait is. A Jat. 23. §-ában foglalt közjogi szervezetszabályozó eszköz azonban a Jat. 24. § (1) bekezdése alapján

jogszabállyal, így az Rtv.-vel nem állhat ellentétben. Az ítélet ügy- és tényazonosság hiányában hivatkozik a Kúria Mfv.I.10.751/2016/4. és Mfv.II.10.625/2012/4. számú eseti döntéseire. Az elsőfokú bíróság tévesen általánosságban hivatkozott a fenti eseti döntésekre, majd az ítéletének [42] és [48] bekezdéseiben a felperesi valótlán tényadatokat tartalmazó kimutatásból okszerűtlenül vonta le következtetéseit. Tévesen értékelte, hogy a felperes „járőr feladatokra” került elvonásra, ezért az ítéletének [35] bekezdése a Kúria Kf.VII.45.156/2021/4. számú ítéletével ellentétes. Hivatkozott a rendőri intézkedési kötelezettség Rtv. 13. § (1) bekezdésében foglalt szolgálati beosztástól való függetlenségére. Az elsőfokú ítélet [25]-[29] bekezdései is téves megállapításokat tartalmaznak, mert a valóságban a járványügyi helyzethez kapcsolódó karantén- és határátkelőhely ellenőrzések a 30/2015. BM rendelet 2. számú mellékletében szereplő szolgálati beosztás hiányában munkakörhöz nem köthető feladatok. Az előre nem látható feladat más különálló munkaköröként történő bírósági értékelése, és a valóságot mellőző elsőfokú ítélet [25]-[29], [34] és [49] bekezdései a Pp. 268. § (1) és a 279. § (1) bekezdéseit sértik. Az állam működése megkívánja a rendőrségtől, hogy váratlan, előre nem látható helyzetekben is fennmaradjon, amely kötelezettség – az Alaptörvényen túl – a Hszt. 44. § (2) bekezdéséből is levezethető és amelynek kompenzálására a Hszt. 157. §-a szerinti hivatásos pótlék szolgál. Az elsőfokú ítélet [36] bekezdésében tévesen került értékelésre a fokozott ellenőrzésre való hivatkozás is. A felperes esetében a KMB Szabályzat 25. pontjában foglalt feltétel nem állt fenn. Az egyes rendőri szervek ügyeletei, valamint a segélyhívásokat fogadó központok egységes működéséről szóló TIK utasítás (a továbbiakban: TIK utasítás) 16., 17., 24., 36., 46/A., 47., 54/A. pontjai a rendőrkapitányságok, illetve a közterületi állomány mindennapi feladatvégzését a TIK irányításán keresztül egyértelművé teszik. A 17. pont csak a határrendészeti kirendeltség állománya vonatkozásában korlátozza a határőrizeti tevékenységet ellátó állomány feladatellátástól történő elvonását, azonban a közterületi szolgálatot ellátó körzeti megbízott tekintetében ilyen korlátozás nincsen. A TIK a rendőrkapitányságok személyi állományának, így a felperesnek is utasítást adhat, amely az Rtv. 13. § (1) bekezdésében foglalt intézkedési kötelezettség körében keletkezik, ezért az elsőfokú bírósági ítéletében szereplő KMB Szabályzat szerinti működési területen kívüli vagy belüli feladatvégzés nem bír jogi relevanciával, ugyanis az TIK utasítás 36. pontja a TIK erők, azaz a rendőrök átcsoportosítására is jogosult.

[13] A TIK általi átcsoportosítás szakmailag nem keverhető össze az elsőfokú ítélet [32] bekezdésében hivatkozott kúriai ítéletekben szereplő személyzeti átcsoportosítással. A különbség abból adódik, hogy a TIK általi átcsoportosítás előre nem tervezhető, a személyzeti azonban igen, és az élet, testi épség, vagyonbiztonság szempontjából nem követel azonnali feladatmegoldást. A KMB Szabályzat nem jogszabály, ezért értelmezése a késedelmet nem tűrő rendőri intézkedés esetén az Alaptörvénnyel, az Rtv. 13. § (1) bekezdésével és más a rendőrség feladatellátását meghatározó ORFK utasítással nem lehet ellentétes. A felperesi kimutatásban szakmailag megtévesztő módon tévesen csak „járőrszolgálatként” feltüntetett, a TIK késedelmet nem tűrő küldéseit az Rtv. 13. §-a alapján a közterületi állománynak szolgálati beosztástól függetlenül kell végrehajtani, illetve a kimutatásban szereplő „orvosi-fizikai, oktatás, lövészet, PÁV, vezetéstechnikai tréning, emelt szintű gépj. vezető, képzési nap, kompetencia, gépkarabélylövészet, ügyintézés” sem keletkeztet megbízási díjra jogosultságot. A KMB Szabályzat preambuluma szerint preventív rendészeti tárgyú tevékenységek megtétele, a közrend és a közbiztonság védelme, a lakosság szubjektív biztonságérzetének alakulása terén végzett munka hatékonyabb végrehajtása érdekében került kiadásra. Az ettől eltérő értelmezés az Rtv. 13. § (1) bekezdésével, a TIK utasítással, az illegális migrációval összefüggő jogsértések kezelésével kapcsolatos rendőri feladatok végrehajtásáról szóló 36/2018. (VI. 27.) ORFK utasítással és az Alaptörvény 46. cikk (1)

bekezdésével is ellentétes, jogszabálysértő. A felperes állításával ellentétben járőri és egyéb megbízási díjat megalapozó szolgálati feladatokat nem végzett.

[14] A másodlagos fellebbezési petituma kapcsán kiemelte, az elsőfokú bíróság a megbízási díj mértékének meghatározásában mérlegelési jogkörében járt el, azonban a korlátlan bírói mérlegelési jogkör gyakorlása jogszabálysértő. Az alperes költségvetési szerv, pénzügyi forrásai és a peresített időszak éves költségvetési törvényei a bírói mérlegelés korlátait képezik. A folyamatosan növekvő államháztartási hiány mellett a megbízási díjnak az illetményalap 75%-ában történő megállapítása – annak kamataival – eltúlzott mértékű és sérti a fenntartható költségvetési gazdálkodás elvét, mellyel összefüggésben hivatkozott az Alaptörvény N) cikk (1) és (3) bekezdéseiben foglaltakra. Utalt arra, hogy a kúriai gyakorlat szerint a megbízási díj mértékét a munka bonyolultsága, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigénye, gyakorisága, az arra előírt többlettudás birtokában kell meghatározni és valamennyi szempontot összességében szükséges mérlegelni. A felperes számára többlettudásra nem volt szükség, ellenkező esetben a vonatkozó jogszabályok ismerete nélkül munkakörének ellátására sem lenne alkalmas. A többlettudás és munka bonyolultsága kapcsán az Rtv. 13. §-ból fakadó intézkedési kötelezettség a felperest is terheli, így az eredeti feladatokhoz viszonyított időigény akár azonos is lehet.

[15] A Kp. 100. § (4) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet [4], [19], [23] és [51] bekezdéseiben mellőzött okirati bizonyítást indítványozott a felperes rosszhiszemű pervitele tekintetében.

[16] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, másodfokú perköltségigény mellett. Kiemelte: az alperes fellebbezése az elsőfokú ítéletet elsődlegesen arra hivatkozással támadta, hogy az állítása szerint valótlan tényadatokat tartalmazó felperesi kimutatáson alapult, azonban a fellebbezés részletes indokolásának kifejtése alapján – mivel az nem volt egyértelmű vitatás – megállapítható, hogy nem ténybeli, hanem eltérő jogi alapon vitatja a megbízási díj megalapozottságát. Egyebekben hangsúlyozta, hogy a körzeti megbízotti és a járőri feladatok elválnak egymástól, és a munkáltató csak egy adott beosztáson belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat; az ügy alapjául szolgáló jogkérdéseket a Kúria már eldöntötte. A megbízási díj mértékének vitatása körében kiemelte, hogy az ennek megállapítása során figyelembe veendő szempontok magasabb összegű megbízási díjat indokolnak.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[17] A fellebbezés nem megalapozott.

[18] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet – a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján – a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A felülvizsgálat felülbírálati jogkörét illetően a másodfokú bíróság rögzíti, hogy az alperes fellebbezésében hivatkozott a Kp. 6. §, 28. § (3) bekezdés, 36. § (1) bekezdés 1) pontja, 78. §

(1) bekezdése, 79. § (2) bekezdés a) pontja, a Hszt. 13. § (1) bekezdése, 44. § (2) bekezdése és 157. § megsértésére, azonban ezekkel összefüggően a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait nem adta elő, ezért – a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére figyelemmel – az ítéltábla ebben a körben nem vizsgálódhatott, mivel a fellebbezésnek ezekre vonatkozóan nem voltak olyan érvei, amelyeket a másodfokú bíróság összevethetett volna az ítéleti indokolással. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság érdemi döntése az irányadó jogszabályoknak megfelel; azzal – az indokok kiegészítése mellett – egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki, előjáróban – az Alkotmánybíróság e tárgykörben releváns megállapításaira {pl. 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34] bekezdés; 3201/2023. (V. 5.) AB határozat, Indokolás [32] bekezdés} történő hivatkozással – hangsúlyozva azt is, hogy a bíróságok indokolási kötelezettsége az ügy elbírálása szempontjából releváns kérdésekre adandó válasz kötelezettségét jelenti.

[19] Az alperes fellebbezésében eljárásjogi és anyagi jogi kifogásokat is megfogalmazott. Az ítéltábla először az eljárásjogi kifogások megalapozottságát vizsgálta. E körben kiemeli, hogy az alperes az elsőfokú eljárás során a késedelmet nem tűrő rendőri intézkedésekkel, a migrációs ellenőrzéssel, határszolgálatokkal összefüggésben valóban kérte a felperesi kimutatás pontosítását, azonban azok – ahogyan arra a felperes a fellebbezési ellenkérelmében helytállóan hivatkozott – a bírósági gyakorlat alapján eldöntött jogkérdéseknek tekinthetők; másrészt a feladatkimutatás valós tartalmának ellenőrzéséhez és megállapításához szükséges adatokat a per során az alperesnek kellett volna rendelkezésre bocsátania. Mindezekben túlmenően mivel az alperes e nyilatkozatát részleteiben nem fejtette ki, e vonatkozásban egyértelmű vitatást nem fogalmazott meg, részéről az a Pp. 221. § (1) bekezdésének g) pontjában rögzített eltérő jogi érvelésnek nem minősül. E körben az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a mintaper tényállása adott volt, ezért a bíróság részéről a tényállás megállapítása körében további vizsgálat nem vált indokolttá. Konkrét alperesi tényállítás hiányában azonban a felperesi kimutatás bizonyítási eszközként figyelembe vehető, a felperesi tényállítások bizonyítására való alkalmassága nem dőlt meg; az elsőfokú bíróság azzal, hogy ezen irat tartalmát az érdemi döntése meghozatala során figyelembe vette és értékelte, a Pp. 268. § (1) bekezdésében foglaltakat sem sértette meg.

[20] Az alperes fellebbezésében a Pp. 279. § (1) bekezdésének sérelmét is állította. A fellebbezés alapján a másodfokú bíróság számára a felülbírálat terjedelme a Kp. 79. § (2) bekezdésével és a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésével összefüggésben az elsőfokú bíróság által elvégzett bizonyíték-értékelés és mérlegelés jogszerűségének, tehát megalapozottságának és okszerűségének, valamint az alperes ezzel kapcsolatos érvelésének a vizsgálatára terjedhet ki. A Kúria ítélezési joggyakorlata egységes abban a kérdésben, hogy a tényállás megállapítására, a bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó jogszabályok megsértésére alapított érvelés akkor foghat helyt, ha a tényállás iratellenes, illetőleg a bíróság a bizonyítékokat azok egybevetése során nem a maguk összességében értékelte, a megállapított tényállás nyilvánvalóan hiányos, okszerűtlen, vagy lényeges logikai ellentmondást tartalmaz; továbbá a bíróság által meghatározott tényállás akkor felel meg az eljárásjogi jogszabályoknak, ha az összhangban áll a periratokkal, okszerű és helyes következtetéseken nyugszik. Ennek során a bíróság feladata a bizonyítási eszközök hitelességének, a bizonyítékok erejének megállapítása, a bizonyítékok egyenként,

összeségében értékelése, az összefüggések, ellentmondások feltárása, melyről az ítélet jogi indokolásában számot kell adni (mindehhez összefoglalóan ld. Kfv.I.35.083/2024/13.).

[21] A perbeli esetben az érdemi döntés (a felperes megbízási díjra való jogosultságának) szempontjából szükséges tények, körülmények vizsgálata vált szükségessé. Az alperes fellebbezésében vitatta a felperesi kimutatás adatainak valóságát és sérelmezte az általa csatolt okirati bizonyítékok figyelmen kívül hagyását. Rögzíti ezzel szemben a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság az alperes által előadottakat ítéleti döntése során figyelembe vette, értékelte és okszerűen mérlegelte, mely tevékenységéről az indokolásban számot adott. Így rámutatott, hogy a határszolgálat ellátását az alperes sem vitatta (Indokolás [23] bekezdés), a fokozott ellenőrzések elrendeléséről 7. sorszám alatt éppen az alperes szolgáltatott okiratokat ([16] bekezdés), továbbá rögzítette, hogy e feladatok működési körzeten kívüli ellátását az alperes sem vitatta ([23] bekezdés). Az alperes adós maradt továbbá annak kifejtésével is, hogy az alperes a másodfokú bíróságtól pontosan milyen okirati bizonyítást várt el; ezzel összefüggésben az elsőfokú ítélet [4], [19], [23] és [51] bekezdéseire történő utalás önmagában nem elégséges, nem ad választ ugyanis azon kérdésre, hogy milyen, az elsőfokú bíróság által mellőzött okirati bizonyítást tartott volna szükségesnek. Mindezekre tekintettel a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása során az elsőfokú bíróság jogszerűen járt el, az általa megállapított tényállást a bizonyítékok egyenként és a maguk összességében okszerűen alátámasztják, az alperesi előadással szemben nem hagyta figyelmen kívül az általa szolgáltatott okirati bizonyítékokat; az pedig már nem az eljárási szabályszerűségek vizsgálatára tartozó kérdés, hogy a felperesi feladatellátás értékelhető-e a megbízási díjat megalapozó – a 2023. február 1. napját követő időszak tekintetében jelentős többletmunkát megvalósító – többletfeladatként, ezért az alperes a tényállás helytállóságát és a bizonyítékok értékelését, esetenként figyelmen kívül hagyását alaptalanul vitatta, a másodfokú bíróság pedig az alperes által e vonatkozásban sérelmezett felperesi többletfeladat-ellátást az állított anyagi jogi jogszabálysértések körében értékelte. Tehát az elsőfokú bíróság a Kp. 79. § (2) bekezdés b) pontja, valamint a Pp. 279. § (1) bekezdése körében értékelhető jogszabálysértést nem követett el: ítéletét a perben jelentős tények megállapításához felhasználható, a mérlegelés során figyelembe vehető okirati bizonyítékokra alapította.

[22] Az alperes jogszabálysértésként a Kp. 3. § (2) bekezdését is felhívta, amely törvényi rendelkezés a nyilatkozatok valóságnak megfelelőségét a felek – nem pedig az eljáró bíróság – kötelezettségeként említi, erre figyelemmel annak megsértése az előfokú bíróság vonatkozásában nem értelmezhető; mindezekre tekintettel az ítéletet a másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel érdemben vizsgálta.

[23] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítéletet a megbízási díj jogalapjának megállapítása és összegezésének tekintetében is támadta. Azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság jelen eljárásnak a mintaperrel való ügy- és tényazonosságára tévesen következtetett; a felperes megbízási díjra való jogosultságát az általa csatolt tevékenységkimutatás valótlán adataira alapítottan és a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának és (5) bekezdésének téves értelmezésével állapította meg.

[24] Az ítéltábla a jogalap vitatása körében rámutat, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a 6.K.700.002/2023. számú mintaper eredménye alapján folytatta le, mivel – álláspontja szerint – az előtte fekvő ügy e mintapertől – az eljárást felfüggesztő végzés jogerőre emelkedésére is figyelemmel – sem jogi, sem ténybeli szempontból nem különbözött. Az ítéltáblának ezért előjáróban – az alperesi vitákra figyelemmel – abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a jelen per mintaperrel való ügy- és tényazonossága ténylegesen fennáll-e; s amennyiben igen, a mintaper keretében hozott ítéletnek mennyiben van kötőereje.

[25] Az előbbi kérdés megválaszolása érdekében a mintaper jogintézménynek közszolgálati perekre vetített értelmezése vált szükségessé, különös tekintettel arra, hogy az elsőfokú ítéletben felhívott mintaper a megbízási díj mértékét érintő rendelkezés jogsértő jellege folytán két fellebbezési peres – egy a jogalapot és egy az összecszerűségeket érintő – eljárásban került lezárásra. A Kp. 33. § (1) bekezdése teszi lehetővé – közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatban is – a közigazgatási per mintaperben történő elbírálását. Az e §-hoz fűzött miniszteri indoklás szerint a mintaper az egyszerre nagyobb számban jelentkező, azonos ténybeli és jogi alapon álló perek koncentrált, gyorsabb, hatékonyabb elintézésére ad lehetőséget, hozzájárul a joggyakorlat egységességéhez és megkönnyíti a bíróságra nehezedő terheket; a bíróság a mintaperben hozott ítélet jogerőre emelkedését követően indult, a Kp. 33. § (1) bekezdése szerinti jogvitát is e § szabályai szerint bírálja el. Amennyiben a bíróság a mintaper jogintézményét kívánja alkalmazni, a mintaperhez kapcsolódó ügyeket felfüggeszti, ami a perbeli esetben is így történt. Lényegében ekkor nyílik meg a feleknek a lehetősége arra, hogy a mintaperhez való jogi- és ténybeli azonosságot vitassák. Relevanciát kell tulajdonítani annak is, hogy jelen per és a mintaper alperese megegyezett, így ezen összevetés elvégzésre minden adat rendelkezésre állt. Az alperes az elsőfokú bíróságnak jelen eljárás – mintapert befejező határozat meghozataláig tartó – felfüggesztéséről szóló végzése ellen jogorvoslattal nem élt, ezáltal az abban foglalt jogi- és ténybeli alap azonosságát és a mintaper – Kp. 33. § (1) bekezdése szerinti – feltételei fennállásának lehetőségét elismerte.

[26] A következő vizsgálandó elem az volt, hogy a mintaper kötőereje a jelen perben elbírálendő közszolgálati jogvitában mely kérdésre terjed ki. E körben az szögezhető le, hogy a mintaper a jogkérdést dönti el, a jogértelmezésben nyújt iránymutatást; a perbeli esetben arra ad választ, hogy a felperes által az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett visszatérő, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatok elvégzésével a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltak alapján a megbízási díjra való jogosultságot megszerezte. Az összecszerűség meghatározása már az egyedi ügyben elvégzett mérlegelés eredménye, ezért arra a mintaper kötőereje nem vonatkozik. E körben szükséges ismételtén rámutatni, hogy a mintaper befejezésekként kettő másodfokú ítélet áll rendelkezésre, azonban az elsőfokú bíróság jelen ügyben – helyesen – pusztán a jogalap kérdését bírálta el a mintaper szerint.

[27] Az alperes az eljárást felfüggesztő végzés jogerőre emelkedését követően – különböző szempontok mentén – a jelen per mintapertől való különbözőségét hangsúlyozta; a

felperesi kimutatásban szereplő (többslet)feladatok tényleges ellátását nem, csak azok megbízási díjra jogosító jellegét (azaz jogi minősítését) vitatta.

[28] Ezen érvelés mentén azt kellett vizsgálni, hogy a félnek a mintaper jogerős eldöntését követően, az arra hivatkozással felfüggesztett eljárás folytatásakor a jog-és ténybeli azonosság vitatására ismételten megnyílik-e a lehetősége. Az elsőfokú bíróság – az előadottakat újabb jogi érveknek minősítve – erre a kérdésre nemleges választ adott, melyet az alperes sérelmezett. A Kúria a 7/2024. jogegységi határozatban (Jpe.IV.60.056/2023/11.) elvi éllel rögzítette, hogy a mintaperben, alsóbb bírósági szinten hozott ítélet őt nem köti, vagyis a felülvizsgálattal nem támadott mintaperben hozott ítélettől eltérhet az annak alapján hozott ítéletek jogszerűségének vizsgálatára irányuló felülvizsgálati eljárásban. Az e jogegységi határozatban tett megállapítás a fellebbviteli fórum gyakorlójának és az eljárás jellegének különbözősége okán a perbeli esetre nem vonatkoztatható. Ebből következően az ítéltábla az alperes fenti hivatkozását nem fogadta el, a felülbírálat során abból indult ki, hogy a mintaper – Kp. 33. § (1) bekezdésében foglalt – feltételeinek fennállása már arra figyelemmel megállapítható volt, hogy a körzeti megbízott beosztásban szolgálatot teljesítő felperes keresetében – a mintaperben előterjesztett keresettel egyezően – a járóri beosztáshoz tartozó többsletfeladat-ellátásra tekintettel igényelt megbízási díjat. Jelentőséget kell tulajdonítani annak is, hogy a perbeli jogkérdésben – a mintaperben szereplő azon tényállás mentén, miszerint a körzeti megbízott járóri beosztáshoz kapcsolódó többsletfeladat-ellátása megbízási díjra jogosít – már a Kúria is állást foglalt, ennél fogva a jogalap tekintetében további bizonyítás lefolytatása – az alperesi hivatkozással ellentétben – nem lett volna indokolt.

[29] Az alperes precedensképes gyakorlattól való eltérést állító hivatkozásai az elsőfokú ítélet helytállóságát nem befolyásolták. Az elsőfokú ítélet [28] bekezdésében megjelölt döntések valóban más szolgálati ághoz tartozó beosztásokat és feladatokat érintően keletkeztek, azonban a leírt kontextusban (az adott munkakörre irányadó jogi norma kógens jellege, munkaköri feladatok elhatárolása) a perbeli esetre is irányadók. Az elsőfokú bíróság ítélete [35] bekezdésében a Fővárosi Ítéltábla jogerős (Bírósági Határozatok Gyűjteményében FIT-KJ-2025-42 azonosító számon közzétett, 7.Kf.700.224/2024/5. számú) döntését idézi, így annak a Kúria Kf.VII.45.156/2021/4. számú ítéletével való összevetése szükségtelen. Kétségtelen, hogy a TIK általi és a személyzeti átcsoportosítás (utóbbi tekintetében a Kf.VII.45.184/2021/4., Kf.VII.45.176/2021/4. döntések) eltérő szakmai tartalommal bíró fogalmak, de kijelenthető: a munkakörtől eltérő foglalkoztatás mindkét esetben megbízási díj érvényesítésére alapul szolgálhat.

[30] Az ítéltábla – a fent írtakra tekintettel – a megbízási díj jogalapjára vonatkozóan hangsúlyozza, hogy a mintaperben hozott – a Kúria előtt felülvizsgálati kérelemmel nem támadott – jogerős döntését a mintapertől jogi és ténybeli szempontból nem különböző jelen közigazgatási perben magára nézve – a kúriai döntéseken is alapuló bírói gyakorlatot figyelembe véve – irányadónak tartotta.

[31] Az alperesnek az Rtv. 13. § (1) bekezdésére alapított fellebbezési érvelése sem foghat helyt, ugyanis – mint arra a felperes helytállóan hivatkozott – az abban foglalt általános rendőri intézkedési kötelezettségből nem lehet megalapozott következtetést levonni arra, hogy az adott feladat a hivatásos állományú beosztásához tartozik-e, ezáltal megbízási díjra jogosít, vagy sem, illetőleg az itt megfogalmazott általános intézkedési kötelezettség – mint arra az elsőfokú bíróság helyesen rámutatott – nem mentesíti a munkáltatót a megbízási díj fizetési kötelezettség alól. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával kizárólag az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, melyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni. Az alperesnél a felperes körzeti megbízotti beosztása az állománytáblában rendszeresített, egyúttal a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás, ily módon munkakörének kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség. A rendvédelmi szerveknél, így az alperesnél ellátandó beosztások kőgenssek, azok szervezeti hierarchiája, besorolása jogilag rendezett; ezen túlmenően a KMB szabályzat, valamint a járőr- és őrszolgálati szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (Járőrszabályzat) rendelkezéseiből is egyértelműen következik, hogy a körzeti megbízotti feladatok és a járőri feladatok ellátása elválik egymástól.

[32] Jelen ügyben a felperes által végzett járőrszolgálati és egyéb feladatok, mint a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett feladatok, a felperes kinevezése szerinti beosztásához nem tartoztak, erre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a többletfeladat-ellátására. A (2022. augusztus 11. napjáig hatályos) KMB Szabályzat 24. pontja alapján a körzeti megbízott járőrvezetőként közterületi szolgálat végrehajtására járőrrel közösen osztható be, az alperes azonban nem bizonyította, hogy a felperes beosztása a KMB Szabályzat rendelkezései szerint valósult meg. Azt sem támasztotta alá, hogy a felperes működési körzetén kívül, de a KMB Csoport működési körzetében ellátott járőri és egyéb többletfeladatai miként felelnek meg a KMB Szabályzat – különösen 15. és 24. pontjaiban foglalt – rendelkezéseinek. A közrendvédelmi szakterületért felelős vezető köteles a közös közterületi szolgálatot úgy szervezni, hogy a feladatellátás – a KMB Szabályzat 21-22. pontjaiban meghatározottak kivételével – a körzeti megbízott működési körzetében történjen. Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan rögzítette, hogy a felperes a járőrszolgálati és egyéb feladatokat a saját és a KMB Csoport működési körzetén kívül nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen végezte, amelyre nem adott jogalapot a KMB Szabályzat 37. pontja sem. Az a körülmény, hogy a felperes működési körzetéből jogszerűen elvonható volt, egyben nem jelenti azt, hogy a beosztásához nem tartozó többletfeladatok ellátásáért megbízási díjra nem jogosult. A KMB Szabályzat 25. pont a) alpontja a felperes kísérori feladatokra történő igénybevételeit kifejezetten tiltotta; az alperes a KMB Szabályzat 21. pontjába foglalt feltételek fennállását nem igazolta. Az ítéltábla nem fogadta el az alperesnek a TIK utasítás 46/A. pontjára történő hivatkozását sem, mivel a jogalkotó az ilyen feladatellátás elrendelésére kizárólag a fokozott ellenőrzés és különleges jogrend időszakában jogosította fel a munkáltatót, és azt kizárólag eseti jelleggel írta elő, az alperes pedig e feltételek együttes fennállását szintén nem bizonyította.

[33] A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a felperes munkakörének a járőri munkakörrel történő bővítésére a KMB Szabályzat 2022. augusztus 12. napjától hatályos rendelkezése sem teremtett alapot. Az ORFK mint központi államigazgatási szerv vezetője a Jat. 23. § (4) bekezdés c) pontjában szabályozott jogkörénél fogva normatív utasításban

szabályozhatja a vezetése, irányítása vagy a felügyelete alá tartozó szervek szervezetét és működését, valamint tevékenységét, így normatív utasításban határozhatja meg a körzeti megbízottak feladatellátását, tevékenységi körét, azaz az egyes munkaköri feladatait. A KMB Szabályzat 2022. augusztus 11. napjáig hatályos rendelkezései a 30/2015. BM rendelet 2. mellékletével konform módon értelmezhetően rögzítették, hogy a körzeti megbízott mely sajátos körülmények mellett láthat el és milyen illetékességi területen járőri, járőrszolgálati feladatokat, azaz nem tekintette a munkakör részének egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását, csak részfeladatok ellátásáról rendelkezett. Ezzel szemben az ORFK vezetője a KMB Szabályzat 2022. augusztus 12. napjától hatályos módosításával, annak 2. pont b)-c) alpontjai és 44. pontja értelmében – a 25. pontban tett kivétellel –, arra utasította az alárendelt szerveket, hogy a rendőrkapitányság teljes illetékességi területén tekintsék a körzeti megbízotti munkakör részének a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet szerinti feladatok ellátását, tehát a járőri, járőrszolgálati feladatok majdnem teljes körének elvégzését. E vonatkozásban a két beosztás munkaköri feladatai között minimális distinkciót a KMB Szabályzat 2. pont a) alpontja és 25. pontja szerinti feladatok jelentenének. Ennélfogva az alperes a 30/2015. BM rendelet 1. § a) pontja és 2. melléklet 3. pontjába ütközően a körzeti megbízotti beosztás részének tekintette a járőri beosztás feladatainak ellátását. A Jat. 23. §-a szerinti közjogi szervezetszabályozó eszköz a Jat. 24. § (1) bekezdése alapján jogszabállyal, így a 30/2015. BM rendelettel, vagy a Hszt.-vel ellentétben nem állhat. Helytállóan utalt tehát az elsőfokú bíróság arra, hogy amennyiben a KMB Szabályzatnak olyan értelmezést tulajdonítana, miszerint a körzeti megbízotti beosztás magában foglalja a járőri beosztás majdnem valamennyi feladatát, úgy a 30/2015. BM rendelet szolgálati beosztásra vonatkozó szabályai, valamint azzal együtt a Hszt.-nek a besorolásra (114-119. §), valamint az illetmény meghatározására (154-162. §) szolgáló szabályai sérülnének. Ezzel teljesen kiüresedne a körzeti megbízotti beosztás tényleges és lényeges tartalma, amely elsősorban a KMB Szabályzat 2. pont a) alpontja szerinti területen az ott meghatározott feladatok ellátása. Erre figyelemmel a KMB Szabályzat módosítása a körzeti megbízott beosztásához esetlegesen hozzátartozó, korábban megbízási díj megfizetése nélkül teljesítendő járőri, járőrszolgálati részfeladatokat azonosíthatatlanná tette. Mindezek tükrében – a Hszt. és a 30/2015. BM rendelet sérelme nélkül – nem lehet olyan értelmezésre jutni, hogy a körzeti megbízotti beosztás magában foglalná a járőri beosztás majdnem valamennyi feladatát.

[34] Az ítéltábla nem tartotta megalapozottnak az alperes Alaptörvény 46. cikk (1) bekezdésére hivatkozását sem, mivel a rendőrség alapvető feladatainak teljesítésére vonatkozó kötelezettség a hivatásos állomány tagjának megbízási díjra való jogosultságát alapvetően nem kérdőjelezheti meg.

[35] A felperes megbízási díjra való jogosultságát a ténylegesen ellátott feladatok tekintetében az sem ronthatja le, hogy az alperes – nem vitásan – egyes feladatok ellátására külön beosztásokat nem rendszeresített. A Kúria ezzel összefüggésben több határozatában leszögezte, nincs jelentősége annak, hogy e feladatok ellátása önálló beosztásként létezik-e, csupán annak, hogy többlettevékenységet és többletfelelősséget jelent-e. A felperes az általa ellátott és az alperes által nem vitatott tevékenységek kapcsán arra hivatkozott, hogy mindez olyan feladatot jelent, amely nem tartozik a körzeti megbízotti beosztásához. A következetes és töretlen bírói gyakorlat értelmében a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerint nem feltétel, hogy a többletfeladat egy másik önálló beosztás legyen; a munkáltató szervezetalakítási

jogkörébe tartozik ugyanis annak eldöntése, hogy egy adott feladatkörre létesít-e külön munkakört, avagy más munkakört betöltő személy részére rendeli el – akár eseti jelleggel – az ahhoz tartozó feladatok ellátását. Az érintett feladatellátások kapcsán önálló munkakör létrehozása nem történt meg, hanem a munkáltató a körzeti megbízott munkakörben dolgozó felperes feladatává tette ezen feladatok ellátását is. Az ilyen jellegű foglalkoztatás a felperes tekintetében fogalmilag a munkakörtől való eltérést jelentette (Kf.VII.39.707/2020/6., Kf.VII.39.097/2021/8.). Lényeges azt is hangsúlyozni, az eldöntendő kérdés nem az volt, hogy jogszerűen utasítható-e a felperes pl. a TIK küldések ellátására, hanem az, hogy ezekért a többletfeladatokért a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pont szerinti ellentételezésre jogosult-e.

[36] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által rendszeresen végzett járőrszolgálat és egyéb feladatok ellátása a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladatként értékelendő, amely a Hszt. 71. § (3) bekezdése alapján megalapozza a Hszt. 71. § (5) bekezdése szerinti megbízási díjat.

[37] A megbízási díj mértékével összefüggésben a másodfokú bíróság a következőkre mutat rá. A fellebbezésben foglalt érveléssel szemben (korlátlan bírói mérlegelési jogkör gyakorlása) az elsőfokú bíróság nem vonta el a munkáltatónak a megbízási díj mértékének megállapítására vonatkozóan fennálló mérlegelési jogát. Miután az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, azt az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg; a másodfokú bíróságnak a felülbírálat keretében az elsőfokú bíróság ezen mérlegelési tevékenységének jogszerűségét kellett vizsgálnia. Ezzel összefüggésben a legfontosabb kérdés a hatásköri anyagi jogi szabályok vizsgálata, az, hogy a jogilag kötött mérlegelés a jogszabályok keretei között történt-e. Amennyiben ugyanis a jogszabály a mérlegelés szempontjait meghatározza, a másodfokú bíróságnak a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között azt kell megítélnie, hogy az elsőfokú bíróság a döntése meghozatalánál érvényesítette-e ezeket a törvényi előírásokat.

[38] Kétségtől mérlegelési jogkörnek felel meg az a jogalkotói megoldás is, ha a jogszabály valamely jogkövetkezmény mértékét meghatározott tartományban (ezen belül „től-ig” keretben) fejezi ki, konkrét mérlegelési szempontok nevesítése nélkül; jelen ügyben a Hszt. 71. § (5) bekezdésében rögzített, az illetményalap 50-200%-ában megállapítható megbízási díj meghatározása mérlegelési jogkört jelent. Ehhez kapcsolódóan a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdése jeleníti meg a mérlegelés szempontjait; az ítéltáblának pedig ezek mentén kellett megvizsgálnia, hogy melyek voltak az elsőfokú bíróság mérlegelésének szempontjai és azokat okszerűen vette-e figyelembe.

[39] Az ítéltábla megállapította – annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít –, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzett mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály [Hszt. 71. § (5) bekezdése] által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 75%-ában határozta meg; ezen felül az általa figyelembe vett és ítéletének [47]-[50] bekezdéseiben ismertetett mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdése szerinti kritériumok közé. Az elsőfokú bíróság az arányosság

vizsgálatánál figyelembe vette, hogy a felperes rendszeresen végezte a beosztásába nem tartozó szolgálati feladatokat; ugyanígy azt is, hogy több különböző típusú feladatot látott el. Ezen felül tényleges többletteleher mutatkozott a tekintetben is, hogy a körzeti megbízotti feladatai a járőrszolgálatok ellátása miatt háttérbe szorultak, azonban tekintettel arra, hogy az eredeti beosztásához tartozó feladatai alól nem mentesítették, azoknak is eleget kellett tennie. Ily módon a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság okfejtését ebben a körben is osztotta.

[40] Az alperes fellebbezésében megalapozatlanul hivatkozott az Alaptörvény N) cikk (1) és (3) bekezdéseiben foglaltakra, így arra, hogy a peresített időszak éves költségvetési törvényei a bírói mérlegelés korlátait képezik. Bár az Alaptörvény a jogrendszer alapját képezi, ám maga nem jogszabály, így az elsőfokú bíróság által megsértett jogszabályi rendelkezések között megalapozottan nem hivatkozható. Másrészt az N) cikk (3) bekezdése – többek között – a bíróságok számára azt írja elő, hogy a feladatuk ellátása során kötelesek az (1) bekezdés szerinti elvet tiszteletben tartani, amely nem más, mint az, hogy Magyarország a kiegyensúlyozott, átlátható és fenntartható költségvetési gazdálkodás elvét érvényesíti. Fontos azonban hangsúlyozni, hogy a bíróságok feladatellátása nem pusztán az ítélkezési tevékenységben nyilvánul meg; következésképp a felperes megbízási díjra jogosultsága, ezen belül annak mértéke nem függhet költségvetési kérdésektől, a mérték megítélése során kizárólag a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdésében, mint speciális rendelkezésben foglalt szempontok érvényesíthetők.

[41] Mindezek együttes értékelésével a másodfokú bíróság az összecszerűség körében nem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 75%-ában történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; ekként nincs jogalap a helytálló ítéleti döntés megváltoztatására.

[42] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[43] A pervesztes alperes a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontja, valamint 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által kifejtett érdemi munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére, annak figyelembevételével, hogy a másodfokú bíróság a felperes által megjelölnél magasabb perköltséget nem állapíthatott meg.

[44] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illetéket (57.976 forint) a Kp. 99. § (3)

bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[45] Az ítéltábla fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[46] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. május 06.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.	dr. Bíró Péter s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró	bíró	bíró